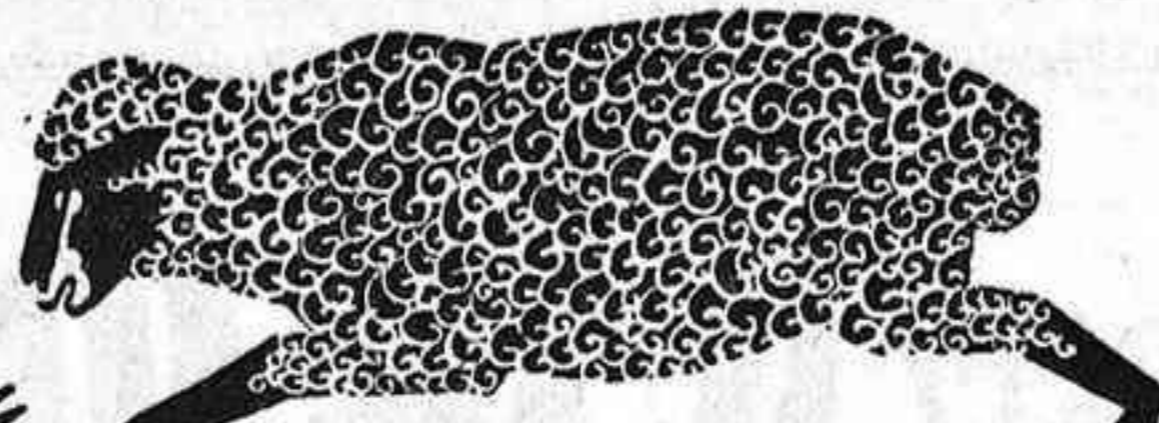

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

Ells parlen d'un banc;
ja farem prou si no vé cap
[entre-banc.]

Any II - Núm. 30

Barcelona, 12 de gener de 1932

Preu: 20 cèntims

DEL TEMPS, QUE
LES BESTIES PARLAVEN

El senyor Toro i el senyor Cordero s'adreçen al públic

Quan el doctor Aiguader deia, és a dir, declarava als periodistes que la Companyia del Nord havia formalment accedit a no retenir amb ella més de dos dies el bestiar que de Galícia ve a casa nostra, poc es podia pensar que aquest bestiar fos tan mal agrait que aprofités el primer viatge ràpid per fer campanya contra l'Estatut de Catalunya. I, no obstant, fou així. Tan bon punt arribats diumenge al matí el senyor Toro i el senyor Cordero, acompanyats d'altres dos senyors, es dirigiren a l'Iris Pare, el convertiren en zoològic i es posaren a predicar en un mitin magno.

El senyor Luis Garcia Lozano, que és diputat republicà, amb l'oratori que el seu nom ja indica, demanà que l'Estat mantingui a Catalunya tots els centres d'Ensenyança, tant primària com secundària i superior, així com les Normals i altres Escoles Especials, havent-se d'explicar les classes en castellà. Fou molt aplaudit.

El senyor Alfonso G. Valdecasas, que és un diputat de la Agrupació al Servicio de la República, propugnà, amb la seva veu característica, perquè l'Estat mantingui a Catalunya tots els centres d'Ensenyança, tant primària com secundària i superior, així com les Normals i altres Escoles Especials, havent d'explicar-se les classes en castellà. Fou molt aplaudit.

El senyor Ruy del Toro, diputat socialista, noble i brau com és de suposar, demanà que l'Estat mantingui a Catalunya tots els centres d'Ensenyança, tant primària com secundària i superior, així com les Normals i altres Escoles Especials, havent d'explicar-se les classes en castellà. Fou molt aplaudit.

Finalment el senyor Manuel Cordero, diputat socialista entre altres coses, amb la seva mansuetud ben coneguda, exigí que l'Estat mantingui a Catalunya tots els centres d'Ensenyança, tant primària com secundària i superior, així com les Normals i altres Escoles Especials, havent d'explicar-se les classes en castellà. Fou molt aplaudit.

Cridà molt l'atenció la coincidència dels oradors a mostrar-se disposats a permetre que la Generalitat organitzés els seus ensenyaments i els pagui i, si ho desitja, pagui també el beure.

EL CAS CARRASCO

Tant serà que risqui com que rasqui

En vista de l'actitud de clara disconformitat que va prendre en el sopar de l'Orient, no aplaudint ni un sol dels paràgrafs antirevisionistes del discurs del senyor Nicolau d'Olivar, el senyor Carrasco i Formiguera ha estat expulsat per tercera vegada del Partit d'Acció Catalana.

Això no vol par dir, ben entès, que el senyor Carrasco i Formiguera no segueixi formant part del Partit d'Acció Catalana.

Així ho esperen, almenys, aquells que coneixen la integritat de principis i l'energètica disciplina que impera dintre del Partit Catalanista Republicà.

— A veïem si també se la guardará al davant.

No és cert que els vachistes associats utilitzin l'automàtic del senyor Taxier

El senyor Vachier ens ha tramès una desatenta lletra, a propòsit de la última insídia del senyor Solà Cañizares. Ens explica el senyor Vachier que no és cert, com s'ha dit, que els «Taxistes Associats» utilitzin el telèfon d'ell.

Tot a l'inrevés, és ell, en Vachier, qui utilitza el telèfon dels «Taxistes Associats».

De manera que no hi ha res a dir contra els «Taxistes Associats»: tot són maniobres dels «Davids» que no els poden veure.

Diu, finalment, que és inútil que els enemics de la República complotin contra el règim. Voté seran triomfos. Es posin com es posin, els han de f...

M. Pioch ha empiocat els pacifistes barcelonins

El fet de què Barcelona sigui la ciutat d'Europa que va guanyar més diners amb la guerra no ha descoratjat els abrandants pacifistes que volen convertir-la, sigui com sigui, amb la Ciutat de la Pau.

El BE NEGRE ja va ocupar-se amb la deguda oportunitat de les activitats de l'apòstol francès, domiciliat a Sans, M. Henry Oger, i ara tampoc deixarà passar per alt l'acte magnífic que es va celebrar diumenge al Palau de Projeccions, on, com se sap, va predicar l'altre apòstol, també francès, M. Georges Pioch.

A l'hora de començar l'acte, molt abans i molt després, el local oferia aquell aspecte característic de les grans assemblees pacifistes. Assidus lectors de Solidaridad Obrera amb belles pistoles col·locades simètricament a banda i banda de la trinxera dels pantalons; entusiasmes de la F. A. I., amb escaients bombes portàtils i de precisió; algun que altre rabassaire, naturalment, vestit de dol i sis o set fanàtics del doctor Aiguader. Fou molt comentada l'absència del senyor Compayns; hom no comprenia com l'il·lustre home públic s'havia perdut aquesta ocasió d'aprendre francès.

Perquè s'ha de dir que M. Georges Pioch va fer el seu parlament en francès.

De totes maneres, hom considerarà prudent adjuntar-li la col·laboració d'un intèrpret, perquè la multitud tingués ocasió, de no entendre en castetà el que tampoc havia entès en francès.

M. Georges Pioch va començar a parlar en mig de gran expectació:

— Em plau—va dir— poder parlar de l'obra pacifista sota aquest cel mediterrani que, més que cap altre, és una alegria dels ulls i encomana al cor aquells sentiments de pau i germanor que tots estíem. Vosaltres que acabeu d'aconseguir la llibertat per la República, heu de fer que aquesta República sigui per la llibertat; que

sigui la República de tothom, sense odís ni rancúnies...

L'intèrpret, un FAI com una casa, va considerar que la fraseologia de M. Pioch encaixava poc amb l'unció pacifista de l'acte, i traduí l'anterior paràgraf de la següent manera:

— Dice el señor Pioch que las fieras reaccionarias que agarran al pueblo con la mascarada de la República, y estos burgueses que son egoistas y que acometen a la humanidad, serán diezmados por los anarquistas al santo grito de la libertad. (Ovació).

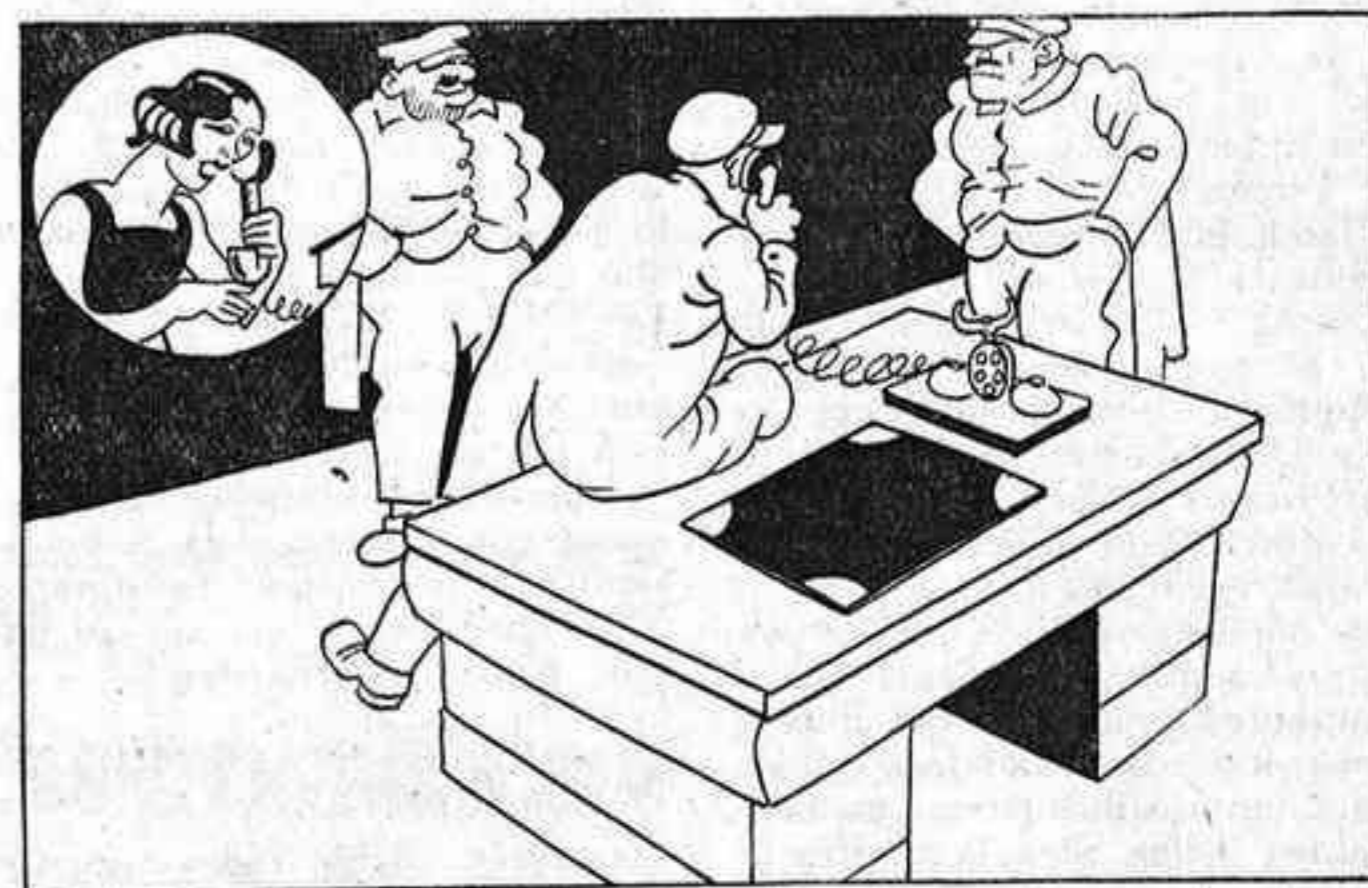
— Tots som germans—continuà M. Pioch—i tots hem de treballar per la pau. Treball, ordre i felicitat, heus aquí el vostre lema.

— El señor Pioch dice—traduí fidelment l'intèrpret—que mientras este instituto sanginario que se llama la guardia civil no sea destruido, quemado y aventarán sus cenizas, no descansarán en paz los mártires de Arnedo y los héroes de Castiblanco. (Ovacionassa).

— Voleu res més bonic que la pau—proseguí M. Pioch, visiblement emocionat pel noble entusiasme del públic—Voleu res més bonic que la pau i la tranquil·litat? Veig en les vostres cares aquella íntima satisfacció que produeixen les bones obres. Interpreto els vostres aplaudiments com el més generós símbol de la cordialitat, de la germanor i de l'amor al pròxim.

— Dice M. Pioch—explicà, més fidelment que mai, el traductor—que no le sorprenden estos aplausos; que siempre ha considerado al pueblo español, que ha bebido con unción la sangre mártir de Ferrer, como el más indicado para implantar generosamente el comunismo libertario, faro de la Humanidad y guía del proletariado oprimido y pisoteado.

Aquí l'entusiasme va desbordar-se. Gorres enlaire, crits, visques, plors, mocadors... Un venerable anarquista, de llargues i blanques i nobles barbes, va (Segueix a la pàgina 2, columna 6.)

EL TELEFON D'EN VACHIER

— És aquí el 186347
— No: aquí és el 18634.
— Ah! Em pensava que era el 18634.

La dissolució de la Guàrdia Civil és un fet

(NOTÍCIES DIRECTES DE BARCELONA)

UN NUMERO EXTRAORDINARI DE «SOLIDARIDAD OBRERA»

Barcelona, 9. — Ha causat gran sensació a tot el país l'aparició d'un número extraordinari de Solidaridad Obrera dedicat a la guàrdia civil. A primera pàgina porta una radiografia d'un individu del cos que confirma plenament les teories de Lambroso. A darrera pàgina el Comitè publica una crida a tots els elements, que és d'esperar que serà atesa d'un moment a l'altre. La intranquil·litat és absoluta. Es parla d'imminents dimissions. Hi ha la sensació que res del que està així no pot quedar així. Preveient el nou caire que van prenent les coses, el diari sindicalista comença la publicació d'un curs de d'educació humana dedicat als entesos en la matèria. — Corresponsal.

DISGUST ENTRE LA GUÀRDIA CIVIL

Barcelona, 9. — Regna gran disgust entre el cos de la guàrdia

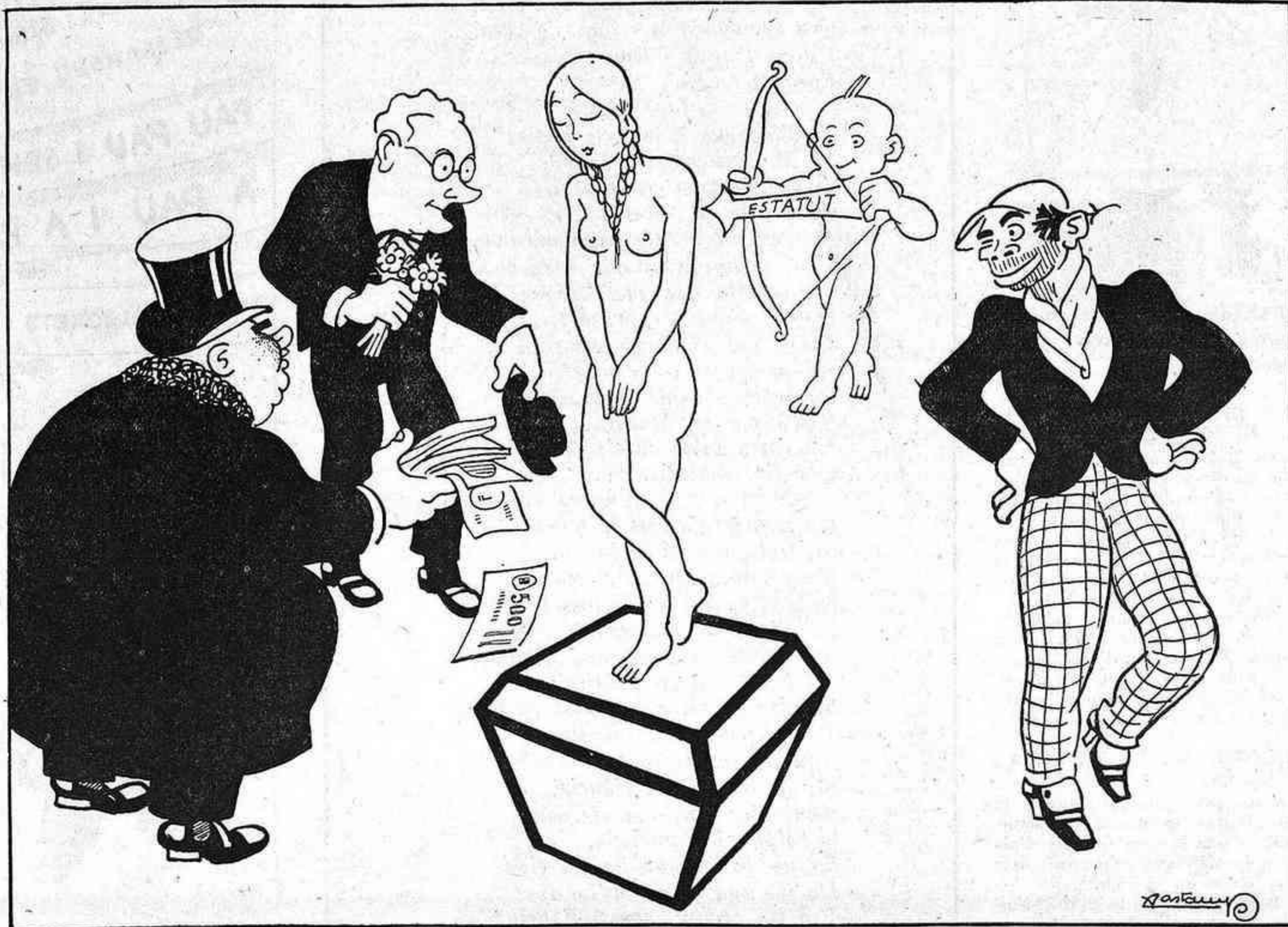
civil, a conseqüència de les censures que li dedica Solidaridad Obrera. L'actitud d'aquest diari ha produït enorme sorpresa entre els membres de la Benemèrita. Una nota del general Sanjurjo s'ha aplegat a desmentir que el disgust regni, ja que el cos és plenament i sincerament republicà. Admetent i tot, però, les explicacions de cap superior de la guàrdia civil, no es pot negar que, si en el cos no hi regna gran disgust, almenys hi governa, i això ja es pot considerar de greus i immediates conseqüències. A totes les casernes no es venen més que números de Solidaridad Obrera, que ha estat recollida a aquest efecte. Es fan grans comentaris sobre quin pot ésser l'individu del cos que s'ha deixat fer la radiografia. S'ha obert una informació i se n'esperen resultats sensacionals. — Un altre Corresponsal.

¿QUI ERA EL GUÀRDIA CIVIL?

Barcelona, 10. — No s'ha identificat encara el guàrdia civil radiografiat. Una nota de la Direcció general nega que pertanyi al cos i afirma que els vestits i el tricòrn són de Can Paqueta, i l'armament i altres, de la casa Capistrós. En quant a l'individu, s'estan fent investigacions per a identificar-lo, si és que és mort, cosa que se sospita, i recercar el assassins. Preguntada la senyora Paqueta sobre les robes que porta el guàrdia radiografiat, ha negat que pertanyessin al seu magatzem, i apretada a preguntes ha acabat per confessar que potser serien dels tallers de Max Welly. Per aclarir el cas s'està citat el senyor Sugranes. — Corresponsal.

QUI ERA EL GUÀRDIA CIVIL?

Barcelona, 10. — A darrera hora s'ha produït un cop de teatre inesperat. El senyor rector de la parròquia del moll de Ponent s'ha presentat a Jefatura i, trencant el secret de confessió, ha tret de dins la revelació que el guàrdia civil radiografiat és autèntic. Es diu Pedro Pérez Pérez de Rodríguez, i confessà haver fet la cosa sense cap mala intenció. Un diumenge a la tarda es féu radiografiar per un dels radiògrafs que hi ha a la Porta de la Pau, per tal d'enviar la radiografia a la xicoteta. De cap manera podia pensar, però, que els enemics del cos se'n poguessin aprofitar. Amb gran reserva s'assegura que, donada la rigidesa del reglament del cos, el guàrdia serà afusellat i després expulsat. — Un altre Corresponsal (no aquell, sinó un altre).

ELS TRES PRETENDENTS DEL COS ELECTORAL

El senyor de compromís, el que es vol casar com Déu mana i el "baranda"

Font: El Be Negre

Els misteris "humanitaris" o cada casa és un món

La discreció que sempre ha governat els nostres actes ens havia impedit fins ara revelar als nostres lectors la manera, el procediment, el sistema el mètode, la tècnica amb la qual, més ben dit, amb l'auxili de la qual es fa *La Humanitat*, i en parlar d'auxili no ens referim per res al vil metall, perquè no hi ha manera de referir-s'hi. Fins ara havíem mantingut secret el secret de com es fa *La Humanitat*; ara, però, que ja es desfa, ens creiem relevats de la promesa que fèrem a un prestigiós element de l'Esquerreta que ens el revelà.

Eliminats els senyors Roldós i Tiroleses perquè com a redactors de la secció d'anuncis no

portaven la informació que aconseguíen els altres diaris i en això de l'anunci no s'hi val retallar com en altres seccions perquè l'anunci és flor d'un dia i perd tot seguit el perfum. Eliminats el senyor Companys voluntàriament en veure l'increment que prenién els treballs de traducció del francès, que ell es veia impossibilitat de controlar fins que l'Acadèmia Cots no el donés d'alta, quedà el diari en les mans mercenàries encara que fecundes del culte director de *El Dia Bètico* senyor Buendia i Gassol (el lector mal intencionat es fixarà tot seguit en el segon cognom), el qual, veritable rotativa del diari de la rabassa morta (e. p. d.) s'hi ha llançat de ple.

Trobant-se, però, el senyor Buendia amb dos importants rotatius gravitant damunt les seves espalles, sense un moment de descans per llegir el que va escrivint, ha hagut de delegar al regent de la impremta de butxaca perquè faci la tria de l'original que ha de nodrir cada un dels dos diaris. El regent, per tal d'equivocar-se el menys possible, mancat com va de temps, fa la tria en dos pilots una quartilla a l'un, una quartilla a l'altre. Es per això que de vegades *El Dia Bètico* sembla tan ple de doctrina.

El senyor Buendia i Gassol es proposa, ho sabem de bona tinta, en quan *La Humanitat* deixi de sortir, abocar tota la seva producció a *El Dia Bètico* i fer-ne l'òrgan més autoritzat de les esquerres inconscients.

Ràdio-manobra anticatalana

Hem ràdio-escollat el discurs de don Miguel Maura i, francament, no ens ha ràdio-convenut ni poc ni molt.

Animat del més xardorós monarquisme-republicà, el duc republicà de Maura (així com el germà Gabriel és el duc monàrquic) ha reviscolat totes les Covadongues més troglodítiques i tots els Cavites més borbònics; ha parlat de la patria una e indivisible, ha utilitzat el mot *desmembración* ha «xoronguitat» a bastament; ha fet desfilar tot d'anacronismes; la mòmia del Cid, la bimba de don Clodoaldo, els *girones de la bandera*, etc., etc.; en fi, allò que a Madrid en diuen *toda la pesca*.

Davant de l'opinió espanyola, Miguel Maura s'ha presentat per si fa falta un «pinxo». Nosaltres, ens semblava que somíessim. Més que una conferència, allò semblava una càrrega de «matalassers» en temps de la llei de Jurisdiccions.

Al final, només trobarem a mancar un detall: un *Viva Cristo-Rey* i *Viva Alfonso XIII*.

Les procacitats de la mala premsa

«El Matí» se'ns torna brut

On hem arribat! Un diari com *El Matí*, fins ara tingut per catòlic i honest, des del diumenge 27 de desembre ha deixat de pertànyer a la bona premsa, i s'ha convertit en receptacle de barroeries i d'immundícies pornogràfiques.

Aquí reproduïm en un gravat aquest fragment que, amb ulls astorats i cor ardent de santa indignació, podrà llegir el que hagi comprat *El Be Negre* d'aquesta setmana.

Vergonya! Sí, vergonya eterna als que tan hipocritament es burlen de la religió i dels seus sants ministres, els reverends sacerdots. ¿I total per aquesta facècia han hagut de muntar

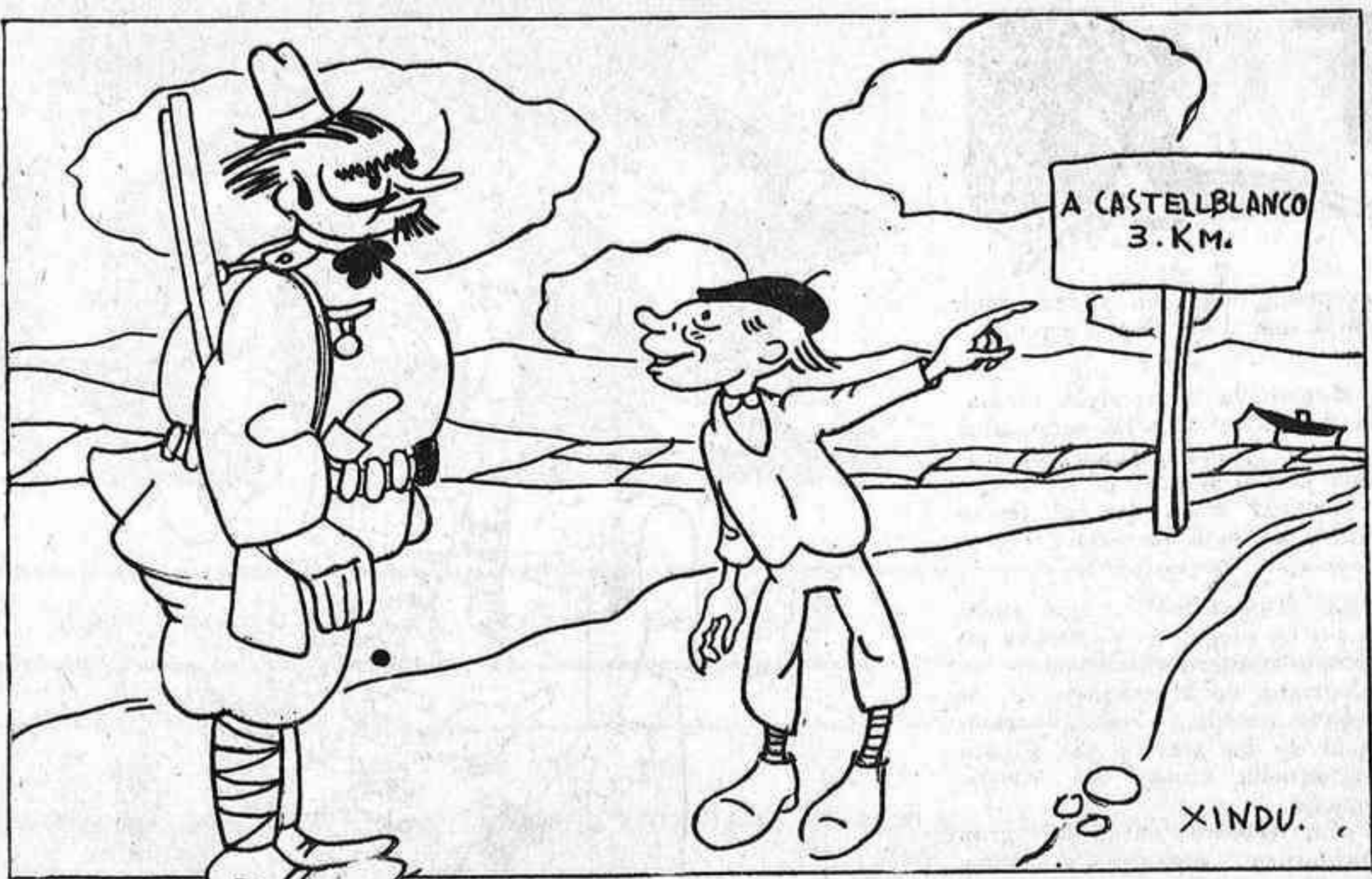
LA COL-LECTA DEL CUL LA COL-LECTA DEL CULTE EN TOTES LES ESGLESIES FOU QUANTIOSA

Madrid, 26. — Si bé encara que no es pot precisar la quantitat, la recaptada d'ahir a les esglésies madrilenyes per al sosteniment del culte i clerecia, fou molt nodrida.

Segons el que disposà el prelat en una recent allocució, podran costejar-se cent mil racions per a necessitats.

El Dr. Eijo desitja que la clerecia pobra arribi a una substentació decorosa en canvi de la misera dotació que anteriorment li donava l'Estat.

tot un diari i pidolar el diner de milers d'ànimes bones i cristianes? Ex!

HOME PREVINGUT
— Vaig bé per anar a Castilblanco?..

INFORMACIO SENSACIONAL

Els Estats Units s'interessen vivament en l'obra magna del Banc de la Generalitat

Nova York, 10. — La publicació als diaris espanyols d'una correspondència del corresponent del *New York Sun* a Barcelona i publicada abans en aquest diari, ha produït enorme sensació entre el públic americà. Els voltants de la Borsa de Nova York s'han vist envaïts per un públic atapeït com en els dies dels grans cracks, però a l'inrevés, ja que les manifestacions de tota mena a què es lliuraven els novoiorkins eren d'alegria, d'entusiasme i d'esperança. De mà en mà passaven els diaris que resumien la conversa del corresponent del *New York Times* amb el president de la Generalitat de Catalunya, traduïda d'aquest diari i publicada a la premsa espanyola, i retransmesa ràpidament a Nord-Amèrica.

De dalt a baix dels gratacles l'alegria puja i baixa en onades i els despatxos dels grans financers es veuen envaïts d'onades de serpentes telegràfiques portadores de notícies cada cop més optimistes.

Els senyors John Rockefeller, Henry Ford i Xavier Buick, en mig de l'expectació general, amb uns senzills maletins a la mà, s'han dirigit ràpidament a l'estació de ràdio més propera, per a fer-se transmetre ràpidament a Europa, per tal d'entrevistar-se amb el senyor Macià i posar-se d'acord amb ell sobre el nou sistema. Han estat avisades les emissores espanyoles perquè vigilin els altaveus, ja que no se sap encara per quin desembarcaran els il·lustres viatgers, puix és la primera vegada que — les circumstàncies s'ho volen — s'empra el procediment. — Associated Press.

guit altaveus especials, amb bosses de seda al davant, per tal de poder recollir a llur arribada alguns financers. La Generalitat fou avisada amb tota urgència i el senyor Giralte es disposà a rebre els il·lustres hostes. El senyor Rubí, per a preparar-lo, li comprà «¿Quiere usted aprender el inglés en ocho días?», i el famós llibre «Sea usted financiero y deje de cuentos». Amb això i unes quantes revistes que encara l'quedaven de les que li regalà Mr. Bloch, el conseller de Finances podia rebre a qui fos.

ARRIBEN ELS MAGNATS DE LA PINANÇA

Entre un fox i una recepta de cuina, a les vuit del vespre l'speaker de la ràdio anuncià ahir dilluns l'arribada dels il·lustres viatgers. Arribaren molt repartits entre els radioistes, però la magnífica organització portada a cap pel cap dels moscos d'Esquadra permeté de reunir-los en menys del que es podria pensar. A dos quarts de nou el President els rebia a la Canongia, és a dir, a la Casa dels Canonges. A l'entrevista hi assistia, naturalment, el senyor Giralte, amb el seu anglès.

Gran fou, però, la sorpresa de tots els presents en veure que els multimilionaris americans parlaven perfectament el català. «Es, aclairen, per exigències de la informació.» Només conservaven del viatge alguns paràsits, que es traduïen en estridents xiulets de tant en tant.

Sense a penes respirar, preguntà Henry Ford:

— ¿Es veritat, com diu un diari, que heu trobat la solució dels problemes econòmics i socials?

— Es veritat; el sistema, que es basa principalment en el sistema d'Agustí Esclasons, que ara el tenim a l'ajuntament, resol tots els problemes, polítics, socials, econòmics i financers. El senyor Giralte, aquí present, pot certificar-ho.

— No es molestiu, tallà en sec el President. Em sep greu que no hagin vingut amb vostres els senyors Chevrolet, Rolls-Royce, Atwater Kent, Cadillac, Wippet, Chrysler, Gillette, Underwood, Chewing Gum i els altres perquè de no ésser-hi tots no es podran pas endur el meu optimisme. Jo els explicaré: Com que els obrers cada dia es donen més compte que ells són els amos, i com que en definitiva tots són trumfos com s'ha demostrat després de la proclamació de la República, els fabricants han de comprendre que si no els ho donen s'ho prendran. Suposem, doncs, un exemple. Un fabricant té una fabrica, dos fabricants dues fabricques, tres fabricants tres fabricques, etc., vostès ja m'entenen. Què fem? Com que per treballar, la fabrica necessita diners, el senyor Giralte li en dona treient-los del Banc de la Generalitat que li cobrarà, naturalment, un cinc per cent. Els diners, els obrers i el fabricant treballaran a la fabrica i, descomptant el sou dels obrers i el del fabricant quedarà un

cinc per cent de beneficis que es dividirà en un cinc per cent per depreciació de la fabrica, un deu per cent per la depreciació de la maquinària, un trenta per cent pel patró, que, què vol més? i el 55 per cent restant pels obrers. D'aquesta manera tothom estarà content i tothom hi guanyarà.

— Però — interrompé el senyor Ford —, ¿i si no hi ha beneficis?

— Vaja... home! — comentà el senyor Giralte ventant-li burxada al ventre amb la punta de l'index.

— Nosaltres som optimistes — contestà, serè el President — i no és possible que, evitant, com s'evitarà tot conflicte, posant les fabricques en mans de la F A I, no és possible que no hi hagin beneficis.

— A més — acabà el senyor Giralte —, ens acontentem, per repartir entre la fabrica, el patró i els obrers, amb un cinc per cent! i, ¿què és un cinc per cent? En poques, poquíssimes paraules els podria explicar que tots hi guanyarem, ja veuen el que els dic, però no els ho explicaré perquè es tard (els ho explica).

Els potentats nordamericans es queden bocobadats. Quan tanquen la boca les dentadures aurificades estaven desaurificades.

La "Soli" s'editarà exclusivament per als guàrdies d'assall

Tot el personal de la Redacció i la Impremta de la «Solidaridad Obrera» ve obligat a portar el següent uniforme: boina al cap, samarreta a franges transversals, una bomba de mà (que hi porten l'esmorzar a dins), dues pistoles «Parabellum» i una grossa de carregadors a la cintura, i a la boca un punyal.

A més el deure de fer continuament una mirada salvatge i feréstega, per a no confondre's amb uns burgesos.

Afegiu-hi la tasca de fer el diari, i convindreu amb nosaltres que ésser de la «Soli» constitueix una de les càrregues més feixugues que poden caure damunt les espalles d'un proletari.

Però des d'un temps ençà estan contents; han trobat el truc de no fer res, que és la feina per a la qual ha nascut l'home i, en els temps moderns, la dona. La policia els ha salvat.

Ara resulta que cada dia els recull la tirada. Primer representava un entrebanc; però ara no; com que ja saben que la policia prendrà el diari dels dits només imprimeixen la primera i l'última pàgina. Estalvi d'original i de composició.

Sembla que dintre de poc, per entrar a la redacció o la impremta de la «Soli» hi haurà empentes.

I que encara hi hagi entre ells algun desagraït que malparli d'en Moles.

Uns reis esplèndids

Agraïts com sempre han demostrat ésser-ho els periodistes, tant quan s'ha tractat d'un cas Eufèmio i una Via C com de qualsevol altre favor rebut, els reporters municipals, aprofitant l'avinentesa de la festa dels Reis per testimoniar l'agraïment per les *delikatessen* cambrianes rebudes en el curs de les sessions de l'Ajuntament del regidor de l'Esquerreta i president de la Comissió de Circulació, senyor Jaume Vachier i Pallé — Domicili Maigou, 11 (Villa Taxita) i despatx, Llúria, 57, telèfon 18634 (Taxistes Associats) — i, cotitzant-se a raó de quinze cèntims per barba li feren portar dijous un magnífic obsequi de massapà, també cambrià, guarnit amb un paperet adhoc i dos elegants pinyons, el tot ben presentat i empaquetat i amb una tarja del cos que li feia el present.

Fou tan gran l'interès de contribuir a l'homenatge que, pagades les tres pessetes que costà sobraren quaranta cèntims amb els quals els periodistes municipals, vist que el reglament de circulació prohibeix donar propines als taxistes, pensen comprar un Ford per dedicar-lo a la indústria del taxi i destinar les propines a sufragar les despeses dels manicomis de la ciutat.

Luxe

L'Opinió sortirà, dintre de poc, amb cantells daurats i tinta perfumada; és l'última imposició del seu propietari senyor Casanelles, que diu que no li surt prou cara.

PLATQUES DE FAMÍLIA
— Oh! Esgarrifós! Han mort un home!
— Oh, sí! No és res, són qüestions socials.

ORGULL PROFESSIONAL
— Si no fos pel què diran, poc que l'atracarà...

